

VÁŽENÍ PŘÁTELE,

Rádi bychom chtěli rozšířit naše webové stránky o nepravidelnou rubriku:

NAŠI DOPISOVATELÉ

Do této rubriky budeme zařazovat zcela nepravidelně vaše dopisy a případně uvádět výsledky nejstarších turnajů od čísla 1 z roku 1982. Vyzýváme proto všechny naše členy či příznivce, pokud máte nějaké ucelené archivní poznámky, napište je ve formě dopisu a pošlete mi je i s případnými fotografiemi. Čím starší, tím lepší. Mám na mysli dopisy z cestování na MS či ME či s jinou tematikou, která by zajímala naše čtenáře. Rádi bychom chtěli našim čtenářům přiblížit zvláště začátky našeho klubu.

Začínáme dopisem od našeho člena **Vladimíra Paulišty** z Brna, narozeného 27. 3. 1922. Vladimír je posledním žijícím členem slavného a kdysi velmi početného ročníku 1922 a v současnosti je po Marcelu Orłowském naším druhým nejstarším členem.

DOPIS č. 1

Třeba vás bude zajímat pár slov o tom mém stolně tenisovém snažení. Takže: Dnes už jsem téměř 93. letý stařec, který na svoji sportovní kariéru může jen vzpomínat. Když jsem byl v sextě na brněnském gymnaziu, přišla tam z ministerstva školství směrnice na doplnění československé sekce u francouzského Carnotova lycea v Dijonu. Protože jsem měl dobrý prospěch, přihlásili mne a já tam kupodivu v roce 1937 doplnil osmnáctičlennou řadu československých stipendistů.

Ze začátku tvrdá změna, byl jsem velmi mlád, odloučen od rodiny, jazykové problémy, ale hlavně tvrdý kasárenský režim bezohledně potlačující osobní svobodu dijonských středoškoláků. Podle stávajících vojenských předpisů, tam volný čas představovala pouze dvakrát týdně povinná vycházka na sportovní stadion za doprovodu lycejních dozorců.

Moji existenci v lyceu, však blahodárně ovlivnila sportovní výkonnost zvláště ve stolním tenisu. Měsíc po nástupu v dijonském lyceu jsem v Lyonu vyhrál středoškolské mistrovství Francie ve stolním tenisu a měl se zúčastnit mezinárodního mistrovství Francie. Ale ouha, jako stipendista jsem nesměl opustit lyceum, takže nastala komplikovaná korespondence mezi mými rodiči, Dijonem a naším ministerstvem školství. Nakonec jsem uspěl, dostal jsem výjimečné povolení k opuštění lycejního areálu a dne 26. 12. 1937 jsem mezinárodní mistrovství Francie dokonce vyhrál. Ve finále jsem porazil pozdějšího francouzského černošského reprezentanta Amouretiho. Za to jsem dostal nečekanou odměnu ve výši 5.000 franků, diplom, medaili, a co hlavního asi půlmetrový pohár. A proč zamlčet, že tento pohár po návratu do Dijonu diametrálně změnil můj pobyt v Lyceu. Získal jsem možnost, kdykoliv po vyučování opustit lycejní areál a trénovat košíkovou, stolní tenis a atletiku. Jako křídelní útočník jsem hrál košíkovou i v družstvu dijonské právnické fakulty. Musím však přiznat, že moje působení mimo lycejní areál těžce nesli čeští spolužáci, zvláště oktáván Čestmír Císař, pozdější ministr a kandidát na prezidenta.

Pokud šlo o ten můj nečekaně vyhraný pohár, musel jsem vyhovět řediteli lycea a zanechat jej tam na památku. U vstupní haly postavili skleněnou osvětlenou vitrínu a tam postavili pohár s novinovými výstřižky a s mojí zvětšenou fotografií v dresu s československou státní vlajkou.

Tak tady končí moje nesourodé povídání o mém sportování. Snad bych měl ještě uvést, jak to vypadá s mým dnešním sportováním. Nevalně. Moje strádající tělesná schránka už mi nedovolí účast na nějakém našem veteránském turnaji. Stále však chodím k brněnským veteránům zahrát si trochu „deblíku“, proloženém odpočíváním a občerstvováním.

Vladimír Paulišta, Brno